

Arrest

nr. 84 972 van 20 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die *loco* advocaat A. REUSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag van een verklaring tot inschrijving als zelfstandige in.

Op 7 augustus 2009 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 1 maart 2010 wordt verzoekster ontslagen als zaakvoerder van de firma V.

Op 8 juli 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van G., R. S.

geboren te Popovo, op (in) (...)1959

van Bulgarije nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40§4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige:

Betrokkene deed de aanvraag van verklaring tot inschrijving als zelfstandige op dd. 06/08/2009. Ter staving van haar aanvraag tot inschrijving legde zij een volledig uittreksel van de Kruispuntbank voor van de firma 'V.'.

Betrokkene verkreeg vervolgens een E-kaart op 07/08/2009.

Uit onderzoek van het dossier blijkt echter dat betrokkene heden geen zelfstandige activiteit meer heeft.

Uit een publicatie van het Belgisch Staatsblad dd. 24/03/2010 blijkt namelijk dat betrokkene op 01/03/2010 werd ontslagen als zaakvoerder van 'V.'. Betrokkene kan bijgevolg niet meer beschouwd worden als 'zelfstandige'.

Tevens blijkt nergens in het administratief dossier dat betrokkene een andere economische activiteit in België heeft ontwikkeld, bijvoorbeeld in loondienst.

Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij gebrek aan enige economische activiteit of eigen bestaansmiddelen, zich moest wenden tot het OCMW. Uit een uittreksel van de kruispuntbank van sociale integratie met betrekking tot het leefloon of equivalent blijkt dat betrokkene sinds 01/06/2010 ten laste is van het OCMW. Hij ontving tussen 01/06/2010 en 30/11/2010 een leefloon als samenwonend persoon. Sedert 01/12/2010 tot op heden ontving hij een volledig leefloon als alleenstaand persoon. Derhalve dient betrokkene heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40 §4,1°-wet 15.12.1980), noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 2° - wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, alsmede machtsafwending.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Op basis van art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht door de F.O.D. Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, en dit bij beslissing dd. 6 juli 2011, ter kennis gegeven op 1 april 2012.

Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"Uit onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene heden geen zelfstandige activiteit meer heeft. Uit een publicatie van het Belgisch Staatsblad dd. 24/03/2010 blijkt namelijk dat betrokkene op 01/03/2010 werd ontslagen als zaakvoerder van '(...)'. Betrokkene kan bijgevolg niet meer beschouwd worden als 'zelfstandige'.

Tevens blijkt nergens in het administratief dossier dat betrokkene een andere economische activiteit heeft ontwikkeld, bijvoorbeeld in loondienst."

Deze elementen worden door verzoekster niet betwist. Zij werd inderdaad ontslagen.

De motivatie vervolgt:

"Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij gebrek aan enige economische activiteit of eigen bestaansmiddelen, zich moest wenden tot het OCMW. Uit een uittreksel van de kruispuntbank van sociale integratie met betrekking tot het leefloon of equivalent blijkt dat betrokkene sinds 01/06/2010 ten laste is van het OCMW. Hij (Sic - verzoekster is een vrouw) ontving tussen 01/06/2010 en 30/11/2010 een leefloon als samenwonend persoon. Sedert 01/12/2010 tot op heden ontving hij een volledig leefloon als alleenstaand persoon. Derhalve dient betrokkene heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid.

Één van de voorwaarden die zijn opgenomen in art. 42bis van de Wet van 15 december 1980 is dat de vreemdeling:

"een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De minister vergist zich waar in de motivatie gesteld wordt dat verzoekster Sedert 01/12/2010 tot op heden een volledig leefloon ontving als alleenstaand persoon. Zoals stuk 3 bewijst ontving zij geen volledig leefloon. Verzoekster ontving van 1 december 2010 tot 30 november 2011- een periode van één jaar- slechts een leefloon ten belope van 770,18 EUR (stuk 3).

Dit komt overeen met nog geen 65 euro per maand, en is aldus geen volledig leefloon, en al zeker geen 'onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk' in de zin van art 42bis van de wet van 15 december 1980. Pas na deze periode van één jaar ontving zij terug een ruimer begroot leefloon, met ingang vanaf 1 december 2011.

De minister vergist zich waar in de motivatie van de aangevochten beslissing gesteld wordt dat verzoekster Sedert 01/12/2010 tot op heden een volledig leefloon ontving als alleenstaand persoon. Zoals stuk 3 bewijst ontving zij geen volledig leefloon. Verzoekster ontving van 1 december 2010 tot 30 november 2011- een periode van één jaar- slechts een leefloon ten belope van 770,18 EUR.

Dit komt overeen met nog geen 65 euro per maand, en is aldus geen volledig leefloon, en al zeker geen 'onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk' in de zin van art 42bis van de wet van 15 december 1980. Pas na deze periode van één jaar ontving zij terug een ruimer begroot leefloon, met ingang vanaf 1 december 2011.

Aldus houdt de beslissing van de minister een schending op van de materiële motiveringsplicht in. Mede is er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel daar het vermeende onderzoek van het dossier pertinent onjuiste feiten aanhaalt, zoals de stelling dat verzoekster (waar consistent als 'hij' naar wordt verwezen) geenszins het leefloon ontving zoals de F.O.D. Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken doet uitschijnen."

2.2 Verzoekster betwist niet dat zij een aanvraag heeft ingediend op 6 augustus 2009 om ingeschreven te worden als zelfstandige. Verzoekster betwist evenmin dat zij op 1 maart 2010 is ontslagen als zaakvoerder van de firma V.

Artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Waar verzoekster verwijst naar artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat verweerder zich heeft vergist aangezien zij van 1 december 2010 tot 30 november 2011 "geen volledig leefloon" ontving en pas met ingang vanaf 1 december 2011 een "ruimer begroot leefloon" ontvangt, doet dit gegeven geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Immers uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster vanaf 1 juni 2010 ten laste is van het OCMW.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Gelet op de lange periode waarbinnen verzoekster een leefloon (al dan niet volledig) ontving wordt in de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze beoordeeld dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het Rijk.

Artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt de omstandigheden waarin een burger van de Unie toch het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan behouden, met name:

“1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Verzoekster laat na aan te tonen dat zij zich in één van de vier uitzonderingsgevallen bevindt. Zij kan aldus bezwaarlijk beweren dat de bestreden beslissing op onrechtmatige wijze haar verblijfsrecht heeft beëindigd. Het feit dat de vermelding in de bestreden beslissing “sedert 01/12/2010” zou berusten op een materiële vergissing nu verzoekster betoogt dat zij pas “met ingang vanaf 1 december 2011” een “ruimer begroot leefloon” ontvangt, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling in de bestreden beslissing, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat verzoekster sinds 1 juni 2010 ten laste is van het OCMW. De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat verzoekster zich moest wenden tot het OCMW en sinds 1 juni 2010 ten laste is van het OCMW, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Er moet voorts worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwendingswettigheid wanneer een bestuurlijke overheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit

ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoekster naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings.

Het enig middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN